

YENİ YÜKSEKÖĞRETİM KANUNU TASARISI TASLAĞI ÜZERİNE

4 Şubat 2013

YÖK Başkanı Prof. Dr. G. Çetinsaya, 14 Ocak 2013 günü, yeni Yükseköğretim Yasa Tasarısı Taslağı'nı Milli Eğitim Bakanlığı'na sunduklarını açıkladı. Taslak, önce Bakanlıkta gözden geçirilecek, daha sonra Bakanlar Kurulunda ele alınacak ve kesinleşen haliyle TBMM Milli Eğitim Komisyonuna sevk edilecektir.

Ancak Derneğimizin yayın organı Akademik Bülten'in Kasım 2012'de yayımlanan son sayısında (Cilt 10, No: 1, Yıl: 2012) da belirtilmiş olduğu gibi, Yasa'nın geçebilmesi için yürürlükteki Anayasa'nın 130. ve 131. maddelerinin değiştirilmesi gerekiyor. Bu durumun bilincinde olan YÖK Başkanlığı da söz konusu maddelerin değiştirilmesine yönelik öneriler hazırlamış bulunuyor. Ne var ki, mevcut siyasal yapı ve dengeler içinde Anayasa değişikliğinin gerçekleşmesi biraz zor görünüyor. Anayasa Uzlaşma Komisyonunda görüşülen 80 maddeden yalnız 30'unda uzlaşma sağlandığı açıklandı. Anayasa'nın herhangi bir maddesinin referanduma gidilmeksizin değişmesi için en az 367 oy gerekiyor. Bu da Cumhurbaşkanı'nın onayıyla gerçekleşebiliyor. En az 330 oy ise, o kabul edilen maddenin referanduma götürülebilmesinin ön koşulunu oluşturuyor.

Bütün bu olgular ışığında, yine de YÖK'ün son Kanun Tasarısı Taslağı konusunda üyelerimizi aydınlatmaya çalışarak, farkındalık yaratmanın yararlı olacağına inanıyoruz. Hayli uzun ve ayrıntılı bir metin olan Taslağın en önemli unsurları ile YÖK'ün 5 Kasım 2012 tarihinde açıkladığı ilk Taslak'ta yer alıp da yeni Taslak'ta değişmiş olan maddeler üzerinde duracağız. Bu yazıda Taslak terimi, son Yasa Taslağı'nı tanımlamak için kullanılacaktır.

Taslağın Genel Gerekçesi Üzerine

Yasa Taslağı'nın başında yedi sayfalık bir 'Genel Gerekçe' yer alıyor. Burada, 1933, 1946, 1960, 1973 ve 1981 yıllarında yürürlüğe giren ve yükseköğretim sistemimizi düzenlemeye yönelik kanunlar değerlendirilip şu sonuca ulaşıyor: "...bu kanuni düzenlemelerin en önemli özelliği, yükseköğretimi ulus-devlet önceliklerine

hizmet eden, endoktrinasyon odaklı (a.b.ç.) bir eğitim ve araştırma faaliyeti olarak görmeleridir”.

Türkiye’de üniversitelerin çağdaşlaşma ve gelişimine önemli katkıları olan kanunların da, 12 Eylül rejiminin ürünü 2547 sayılı YÖK Yasasıyla bir tutulması gerçeklerle bağdaşmıyor. Şayet endoktrinasyon odaklı bir eğitim ve araştırma faaliyeti geçerli olsaydı, Nazi Almanyasından kaçan dünyaca ünlü bilim adamları üniversitelerimize gelirler miydi?

‘Genel Gerekçe’de yeni bir yükseköğretim yasının neden zorunlu hale geldiği açıklanmaya çalışılırken, söz konusu Yasa’nın “akademik özgürlüğü, kamu yararını ve akademik kaliteyi esas alması” gereği vurgulanıyor. Ancak, Taslak; otoriter, siyasal güdüme açık, piyasa yönelimli yapısıyla bu amaçlara hizmet etmesi mümkün olmayan bir anlayışın ürünü olma özelliğini taşıyor.

Anayasal Engeller Nasıl Aşılacak?

Önce Anayasa’nın 130. ve 131. maddelerinin niçin değiştirilmesi gerektiğini anımsayalım: (a) YÖK’ün adının Türkiye Yükseköğretim Kurulu (TYK) olması (b) Yeni adıyla TYK Genel Kurulu ve Yürütme Kurulu’nun oluşum biçiminin değişmesi (c) Kurumsallaşmış Üniversitelerde, Üniversite Konseyleri adlı yeni yürütme organlarının oluşturulabilmesi (d) Anonim Şirketlerin üniversite kurabilmesi (e) Yabancıların ülkemizde yükseköğretim kurumları açabilmesi ve (f) Rektör ve dekan atama usullerinin değişebilmesi için.

Taslak’ta, yükseköğretim kurumlarının kuruluşu, statüsü, görev ve yetkileri, organları, işleyişi, öğretim elemanlarının her türlü hak ve yükümlülükleri, yükseköğretime giriş, harçlar ve ücretler, mali işler, disiplin ve ceza gibi konuların tümünün kanunla düzenleneceğinin, 130. maddede yapılan değişiklikle **Anayasa hükmü olması** öngörülüyor. Bu yolla yukarıdaki altı maddede sıralanan engeller aşılabilecek.

Yine 130. maddede öngörülen değişikliklerle (a) öğretim elemanlarının her türlü bilimsel araştırma ve yayını serbestçe yapabileceği ve (b) yükseköğretim yönetim organlarıyla, öğretim elemanlarının, TYK ve yükseköğretim yetkili organları dışındaki makamlarca, hiçbir biçimde görevden alınamayacağı (c) yükseköğretim kurumlarınca hazırlanan bütçelerin, Milli Eğitim Bakanlığı'na sunulup, merkezi yönetim bütçesi esasları uyarınca yürürlüğe konup denetleneceği, yer alıyor. Yukarıdaki (a) ve (b) şıklarının, 130. madde kapsamına alınmasında, Kasım 2012'de sunulan ilk Taslağa, akademik özgürlük ve özerklik perspektifinden yöneltilen eleştirilerin etkisi olduğu söylenebilir.

Anayasa'nın 131. maddesi ise, daha çok TYK Genel Kurulu ve Yürütme Kurulu'nun oluşumunun önündeki engellerin aşılması amacıyla değiştirilmek istenmektedir. Bunun için 'TYK'nın oluşumu, teşkilatı, görev, yetki ve sorumluluğu ile çalışma esasları kanunla düzenlenir' ibaresinin konması yeterli olmuştur. Aynı maddede TYK'nın görevleri; 'yükseköğretim kurumlarının öğretiminin ve öğretim elemanlarının yetiştirilmesinin planlanması, bu kurumların düzenlenmesi, denetlenmesi, koordinasyonu, kurulması, geliştirilmesi, tahsis edilen kaynakların etkin kullanımının sağlanması' ifadeleriyle tanımlanmaktadır. Görüldüğü gibi Yükseköğretim Kurulu'nun yerini alacak olan TYK geniş bir yetki alanına sahip olmaya devam edecektir.

Kurumsal Özerklik ve Akademik Özgürlük

Taslağın Birinci Bölümü, Temel İlkeler başlığını taşımaktadır. Bu bölümde, yükseköğretim kurumlarının kurumsal özerklikleri ile akademik ve bilimsel özgürlük; "çeşitlilik, şeffaflık, hesap verebilirlik, katılımcılık ve kalite" ilkeleriyle birlikte vurgulanmaktadır. Ancak metnin İkinci Bölümündeki yükseköğretimin idari yapısına ilişkin düzenlemelerle, kurumsal özerklik ve akademik-bilimsel özgürlük kavramlarının bağdaşamayacağı görülmektedir.

Taslak'ta, yükseköğretim sisteminin en üstünde Türkiye Yükseköğretim Kurulu'nun (TYK'nın) yer alacağı belirtilmektedir (Md. 6). TYK, 21 üyeden oluşacaktır. Bunlardan 7'si Cumhurbaşkanı, 7'si üst düzey bürokratlar veya profesörler arasından

Bakanlar Kurulu tarafından seçilecektir. Kalan 7 üyeyi ise, yükseköğretim kurumlarının rektörlerinden oluşan Rektörler Kurulu seçecektir. İlk Taslak'taki TBMM tarafından seçilen 5 üye, yeni Taslak'ta kaldırılmıştır.

Geniş yetkilerle donanmış TYK (Md. 6-10) mevcut YÖK'ten daha merkeziyetçi ve otoriter bir yapının başıdır. Bunun bir nedeni, eski yetkilerini korurken, yeni Taslak'la kaldırılan Üniversitelerarası Kurul'un yetkilerini de üstlenmesidir. Örneğin, doçentlik sınavları da artık TYK tarafından düzenlenecektir. TYK, öğretim elemanı kadro dağılım esaslarını ve akademik performans ölçütlerini belirleyerek üniversiteleri denetleyecektir. Ayrıca yasal düzenleme kapsamı dışındaki konuların tümü TYK'nin alacağı karar ve hazırlayacağı yönetmeliklerce belirlenecektir. Taslak'ta üniversite özerkliğini güvence altına alan bir madde yoktur. Rektörler Kurulu ise deyim yerindeyse göstermelik bir organdır. Görevleri, TYK'ya üye seçmek dışında (Md. 11) 'görüş bildirmek', 'uygulama örnekleri paylaşmak' gibi etkisizlik ve yetkisizlik ifadesi olan sözcüklerle sınırlıdır.

Akademik özgürlük ve kurumsal özerkliğin gerçekleşebilmesini engelleyen bir başka etken, kurulması öngörülen Üniversite Konseyleridir (Md. 12). Bu idari organ yalnız kurumsallaşmış üniversiteler için tasarlanmıştır. Kurumsallaşmanın önkoşulları şunlardır: (a) Son 5 yılda bütçesinin TYK tarafından belirlenen miktarını öz gelirlerinden elde etmek (b) Esasları ve oranı Kurul tarafından belirlenen kurumsal akademik faaliyet puanını sağlamış olmak (c) O kurumdaki kadrolu öğretim elemanlarının en az üçte ikisinin katıldığı oylamada, salt çoğunluk ile Konsey'in oluşmasını kabul etmek. Devlet Üniversitelerinin Üniversite Konseyi kurulmasını TYK'den resmen talep edebilmesi, yukarıdaki koşulların sağlanmasına bağlıdır. Ancak bu da yeterli değildir. Son kararı Bakanlar Kurulu verecektir. Anlaşılmaktadır ki Konsey'in kuruluş prosedürü bile siyasidir.

Üniversite Konseyleri 13 üyeden oluşacaktır. Bunların 6'sı Senatonun, farklı fakülte kurullarının önerdiği üçer üye arasından seçtiği profesörler olacaktır. Bakanlar Kurulu 2, TYK 1 profesör ünvanlı üye seçecektir. Yukarıdaki 9 üye, kalan 3 üyeyi seçmekle görevlidir. Seçileceklerin en az biri üniversitenin eski mezunlarından veya üniversiteye destek sağlayanlardan olacaktır. Son üye Rektördür. Yeni Taslak'ta üniversitenin bulunduğu ilin en yüksek vergi ödeyeninin Konsey üyesi olacağı hükmü

çıkartılmıştır. İlk bakışta mütevellî heyetlerini andıran Konsey, özünde TYK'nın üniversitelerdeki uzantısı görünümündedir. Yetki alanları çok geniştir. Görevleri arasında (a) Rektör ve dekanları seçmek ve atamak (b) Üniversitenin stratejik planını onaylamak (c) Üniversitenin yatırım programını ve bütçe tasarısını hazırlamak (ç) Bütçe tertipleri arasında aktarma ve ödeme kararları almak (d) Üniversite adına kamulaştırma, gayrimenkul alımı kararı vb. almak (e) Öğrenci kontenjanlarını belirlemek vardır.

Görüüleceği gibi Konsey; Senato ve Üniversite Yönetim Kurulu'nun bazı görevlerini devralmıştır. Senato'nun da üzerinde bir organ görünümündedir. Md. 12/6 "Üniversite Konseyi kurulan devlet yükseköğretim kurumlarında, yeni alınacak öğretim elemanları kadrolu veya sözleşmeli olarak istihdam edilebilir" derken, sözleşmeli elemanlara ödenecek ücretler, sözleşmelerin düzenlenmesi, sözleşmelerde geçerli kriterler vb. konularda Konseylere geniş yetkiler tanımaktadır. Taslağa sözleşmeli öğretim elemanı sayısının, toplam öğretim elemanı sayısının yüzde onunu aşamayacağı koşulu konmuştur. Bu olumludur.

Üniversite Konseyi bulunan üniversitelerde, rektör ataması için önce, Konsey'in kurduğu bir Rektör Adayı Belirleme Komisyonu oluşturulmaktadır. Adaylık başvuru koşullarını Konsey belirlerken, Komisyon, başvuran adayların sayısını 3'e indirmekte, bunlardan biri Konsey'ce seçilmekte ve Konsey Başkanı / Cumhurbaşkanınca atanmaktadır (Md. 13).

Taslak, yükseköğretim kurumlarının, akademik kararların yanı sıra, yönetim, personel, istihdam, mali konular ve organizasyon gibi alanlara ilişkin politika ve uygulamalarını da TYK'nın merkezî yapısına bağımlı kılmakta, bu bağlamda Yükseköğretim Kalite Kurulunu bile kendi yapısı içinde oluşturmaktadır (Md. 50).

Özel ve Yabancı Yükseköğretim Kurumları

Yasa Taslağı, eğitimin ve yükseköğretimin özelleştirilmesinin yararlı ve doğru olduğu görüşüne dayanmaktadır. Yürürlükteki Anayasa, yalnız devletin ve kazanç amacı gütmeyen Vakıfların yükseköğretim kurumu kurmasına izin verirken, Taslak yabancı eğitim kurumlarına (Md. 27) ve anonim şirketlere de (Md. 30) bu hakkı

tanımayı amaçlamaktadır. Vakıf ve özel yüksek öğretim kurumlarının idari ve mali yönetimiyle ilgili konular Md. 29 ve 30'da ayrıntılı olarak düzenlenmiştir. Taslağın 39. maddesi özel yükseköğretim kurumlarının yeter sayıda öğrenci çekebilmesi için şu çareyi bulmuştur: Ön lisans ve lisans programlarında devlet burslusu olarak öğrenci okutulması!

Denebilir ki, Taslağın en çarpıcı yönü, yükseköğretim sistemimizi, 'fırsat eşitliği' gibi bir sosyal adalet ilkesini kullanarak, özel girişimin egemenlik alanına sokmaya çalışmasıdır. Eğitimin temelde kamusal bir hizmet olduğu anlayışı çoktan terk edilirken, Dünya Bankası'nın 2004 yılına ilişkin World Development Report'taki görüşlerin bile gerisine düşülmüştür. Taslak hazırlanırken 1970'lerin başında kamulaştırma ile sonlanan özel yükseköğretim kuruluşları furyası ve skandalı anımsanmamıştır. Özel Vakıf Üniversitelerinin sayısındaki artış ve bununla bağlantılı olarak yaşanan sorunlar da dikkate alınmamıştır.

Bugün ülkemizde 103 devlet, 65 özel vakıf üniversitesi olduğu Taslağın ilk sayfasında belirtilmektedir. Yükseköğretim kuruluşları özellikle son 10 yılda benzeri görülmemiş bir hızla genişlerken, eğitim-öğretim kadroları ve fiziki altyapı bu genişlemeye ayak uyduramamıştır. Öyle ki, bundan 25 yıl önce kurulan bir devlet üniversitesinde görevli uluslararası iktisat hocası, vergi hukuku derslerine girmektedir. Bu gibi örnekler sayılamayacak kadar fazladır. Başta AB olmak üzere uluslararası standartlara ulaşma gayretkeşliğinin bedelleri hâlâ ödenmektedir. Yükseköğretimde okullaşma oranını zorla yükseltme çabası, üniversitelerin de öğretim elemanlarının da sıradanlaşmasını beraberinde getirmiştir.

Kanun Taslağı'nın 25. maddesi, yükseköğretim kurumlarının; devlet, vakıf ya da özel kurum statüsünde kurulmasını öngörmüştür. Buna göre devlet üniversiteleri kanunla, özel ve vakıf üniversiteleri ise Bakanlar Kurulu kararıyla kurulabilecektir. Devlet üniversiteleri kamu tüzel, diğerleri özel hukuk tüzel kişiliğine haizdir. Tüm üniversitelerin kanunla kurulması yerine bu yola gidilmesi soruları beraberinde getirmektedir: Bu ayrıcalık, hangi kişi, kuruluş ve zihniyetlere ayrıcalık sağlamayı amaçlamaktadır?

Yabancı yükseköğretim kurumlarının Türkiye’de fakülte, enstitü, konservatuar ve meslek yüksekokulları açabilmesine ise TYK’nın teklifi üzerine mütekabiliyet koşulu aranarak Bakanlar Kurulu izin verebilmektedir (Md. 27). Burada da aranacak koşullar, teklif sahibi TYK’ya bırakılmakta, ancak söz konusu yükseköğretim kurumlarının öğrenci kontenjanlarının yüzde 25’inden fazlasının TC uyruklu olamayacağı belirtilmektedir. Amacın, büyük bir uluslararası / bölgesel yükseköğretim piyasası oluşturmak olduğu anlaşılmaktadır.

Yükseköğretimin kâr amaçlı girişimciliğe koşulsuz denebilecek bir biçimde açılması, devlet üniversitelerinin hızla dibe vurmasına, buralardaki bilimsel-sanatsal birikimin dağılmasına ve heder olmasına yol açacaktır. Yaşanabilecek çöküntünün boyutları, belki de 12 Eylül 1980 sonrasında bile büyük olacaktır.

Bilim-Sanat ve Piyasacılık

Yasa Taslağı’nın felsefesini ortaya koyan “Yeni Bir Yükseköğretim Yasası’na Doğru” başlıklı metinde, bilimsel araştırmaların “ticari değeri yüksek konulara yönlendirileceği” ifade edilmişti. Kasım’da açıklanan ilk Taslağın, bilgi lisanslama ofislerinin kurulmasıyla ilgili 33. maddesinde de aynı husus vurgulanmıştı. Gelen yoğun eleştiriler üzerine Yeni Taslak’ta, ticari değeri yüksek konularla ilgili bu vurgu kaldırılmıştır. Md. 34, yükseköğretim kurumlarının sermaye şirketi statüsündeki teknoloji transfer ofislerini hangi koşullara bağlı olarak kurabileceğine açıklık getirmektedir. Yasayla, sermaye şirketi statüsündeki teknoloji transfer ofislerine vergi ve harç istisnaları başta olmak üzere çeşitli kolaylıklar tanınmaktadır.

Öğretim elemanlarını üniversiteler dışında çalışmaya özendiren bir başka madde de, çalışma esaslarına ilişkin Md. 58’dir. Bu madde iki yıl kıdem almış profesörlere mesleklerini dışarıda icra etme ve tüm profesörlere geliri, görev yaptığı kurumun döner sermaye işletme hesabına yatırılmak kaydıyla başka kurumlarda çalışma olanağı tanımaktadır.

İlk Taslak’ta yapılan değişikliğe karşın, piyasacı bakış açısı Taslağa egemendir ve bilimsel özerkliği de ciddi biçimde zedeleyecek bir olgudur. Bu olgu, performans değerlendirmesi, kalite güvencesi ve akademik başarı puanları gibi

Taslakta geniş yer tutan kavramlardan bağımsız ele alınamaz. Bu kavramların, yükseköğretim kurumlarının ve buralarda görev yapan öğretim elemanlarının **değerlendirilmesinde** nasıl kullanılacağını öngörebilmek için iki noktayı göz ardı etmemek gerekir. Bunlardan ilki, yukarıda açıklamaya çalıştığımız piyasacı bakış açısıdır. İkincisi ise, üniversiteleri TYK güdümünde kurumsal (bilimsel, mali, idari) özerklikten ve akademik özgürlükten **büyük ölçüde yoksun bırakan** ve kaçınılmaz olarak siyasallaşmayı özendiren sistemin otoriter yapısıdır.

Taslak üniversitelerde, denetimin yanında, kalite güvencesi uygulamasının yapılmasını da TYK Genel Kuruluna bırakmıştır (Md. 49 ve 50). TYK bu amaçla bir Yükseköğretim Kalite Kurulu kuracaktır. Bu Kurul'un görevi "kurumsal dış değerlendirme standartlarının belirlenmesi, lisans almış özel hukuk tüzel kişileri aracılığıyla yapılan dış denetimlerin uluslararası standartlara uygunluğu ve geçerliliğinin izlenmesi, kalite standartlarının belirlenmesi, geliştirilmesi ve güvence altına alınması hususlarında faaliyet göstermek ve bu Kanun ile verilmiş görev ve yetkileri" kullanmaktır.

Taslak'ta yer aldığı biçimiyle, TYK'nın hem yükseköğretim kurumlarını denetlemesi, hem de kalite güvencesi uygulamasından sorumlu tutulması çelişkili ve yanıltıcıdır. Bu noktada, Ankara Üniversitesi Senatosu'nun 27.11.2012 tarihli Görüş ve Önerileri arasında yer aldığı biçimiyle, "kalite güvencesinin kâr amacı gütmeyen bağımsız kuruluşlara bırakılması," doğabilecek sakıncaları azaltabilir.

Sözleşmeli Statü ve İstihdam

Üniversite Konseyleri'nin görev ve yetkileri açıklanırken, sözleşmeli statünün tüm akademisyenler için geçerli olabilecek bir biçimde yürürlüğe konacağına bu yazıda değinilmişti. Taslağın 58. maddesi "öğretim elemanları, üniversitede kadrolu veya sözleşmeli statüde görev yapar" demektedir. Aynı madde, kadrolu statüdeki öğretim elemanlarının yükümlülüklerini tanımlarken, sözleşmeliler için herhangi bir tanım yapmamaktadır. Yasa'nın 61. maddesi ise altmış yedi yaşını dolduran öğretim elemanlarının emekli olduktan sonra üniversitelerde sözleşmeli olarak çalışabilmelerine olanak tanımaktadır.

Halen kadrolu olarak çalışan akademisyenlerin, hangi statüde çalışmaya devam edecekleri kendi isteklerine bırakılmıştır. Kadrolu akademisyenlerin tercihleri ve yeni göreve başlayacakların statülerinin belirlenmesinde Üniversite Konseyleri'nin kararları ciddi birer kısıt oluşturacaktır. Bu nedenle zaman içinde, üniversitelerde istihdam yapısının sözleşmelilik yönünde evrilmesi Yasa'daki yüzde on sınırlamasının kaldırılmasıyla bir politika seçeneği olarak kolaylıkla yürürlüğe konabilecektir. Araştırma görevlileri açısından iş güvencesi resmen ve tamamen son bulmaktadır. Araştırma Görevlileri, en fazla iki yıl, ders görevi verilmeksizin doktora sonrası araştırmacı statüsünde sözleşmeli olarak çalışabilecektir (Md. 44). Taslağın, doktorasını tamamlamış araştırma görevlilerine ilişkin daha rasyonel ve adil bir düzenlemeye yer vermemiş olması dikkat çekicidir. Araştırma görevliliğinin özellikle tıp dışında, öğretim üyesi kadrolarını besleyen ana kaynak olduğu ülkemizde bu olgu, toplumsal gerçeklerimiz ve yükseköğretimin gereksinimleriyle bağdaşmamaktadır. Taslak; kriter, performans, rekabet, kalite gibi kavramların gerisinde siyasal kadrolaşma için zemin hazırlamaktadır.

Hiç kuşkusuz öğretim elemanları tarafından demokratik yöntemlerle belirlenmiş; nesnel, özendirici, liyakate dayalı performans ölçütleri; kurumsal ve bireysel anlamda yarar sağlayabilirdi. Ancak bu kadar otoriter ve piyasacı bir yapıda bu gibi yararlar beklemek hayalcilikten de öte bir saflık olur.

Araştırmacı öğretim elemanı ve proje araştırmacısı istihdamını öngören 43. maddenin konuya ilişkin hükümleri, doktoralı olup da Yrd. Doç. kadrosuna atanmamış öğretim elemanlarının söz konusu kadrolarına atanmalarının önünde bir engel olarak da kullanılabilir.

Sonuç: Yeni Yükseköğretim Kanunu Taslağı, yıllardır birçok maddesi değiştirildiği halde, antidemokratik, merkeziyetçi ve baskıcı karakteri değişmeyen 2547 Sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun özüne ve ruhuna sadık kalan ve 85 maddeden oluşan 67 sayfalık bir metindir. Taslağa yönelik başlıca eleştiriler şunlardır:

- ✓ Yükseköğretim Kurulu'nun yerini alacak olan TYK'nın yetkileri, üniversitelerde demokrasinin gelişmesine engeldir.
- ✓ Üniversitelerde rektör ve dekan atamaları TYK'nın dolaylı ve dolaysız yetkilerine bırakılmaktadır.
- ✓ Üniversite Konseylerinin geniş yetkilerle donatılması sonucunda, yükseköğretim kurumlarının kurumsal (idari, mali, bilimsel) özerklikleri fiilen kalmaktadır. Siyasal kadrolaşmanın yolu açılırken, akademik özgürlük kağıt üzerinde kalmaktadır
- ✓ Yükseköğretim, bir kamu hizmeti olmaktan çıkartılırken, yerli ve yabancı sermayenin denetimsiz bir pazarına dönüşmektedir.
- ✓ Sözleşmeli istihdam ve onu destekleyen diğer hükümler, öğretim elemanları açısından iş güvencesini örselerken, akademisyenlerin piyasaya yönlendirilmesi, Üniversiteleri ana amacından uzaklaştırmaktadır.
- ✓ Çağdaş üniversitelerin aksine, yükseköğretim kurumlarında öğrencilerin ve idari personelin yönetim süreçlerindeki etkisiz konumu sürmektedir.
- ✓ "Rektör, dekan, enstitü, MYO müdürleri ile bölüm başkanları ve bunların yardımcıları, gerektiğinde bu Kanunda belirtilen süreleri dolmadan, tayinlerindeki usule uygun olarak gerekçeleri belirtilerek görevlerinden alınabilirler" hükmü (Md. 82) keyfiliği ve hukuk dışı uygulamaları özendirilmektedir.
- ✓ Anayasa'nın 130. Ve 131. maddelerinin değişmesiyle yürürlüğe girebilecek bu Taslak, yükseköğretim sistemimizi daha ciddi bir bunalıma sokmaya adaydır.

Ülkemizin gereksinimi; kamucu bakış açısına sahip; demokratik, laik, çağdaş, bilimsel değerlere bağlı bir üniversiter yapının temelini oluşturacak yeni bir Yasa'dır. Bu Yasa; ayrıntılara yer vermeyen, ancak amaçları ve ana ilkeleri yukarıda belirtilen özelliklere göre düzenlenmiş bir çerçeve yasa olmalıdır.

Gazi Üniversiteli Öğretim Üyeleri
Derneği Y. K. Başkanı
Prof. Dr. M. Tuba Ongun